

handling udtalte til Kommunalbestyrelserne, men som jeg tror, at de ikke i alle Maader fortjene, kan jeg godt forstaa, at han nu vil bringe Præsten ind paa dette Punkt, og som sagt, jeg har ikke det mindste derimod.

Overfor forskellige Bemærkninger, der ere fremkomne, særlig fra det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg), der ved Siden af at omtale og kritisere en stor Del Ændringsforslag vilde paa ikke saa faa Punkter give Forslaget en første Behandling, vil jeg sige, at det bliver lidt vanskeligt at give Oplysninger, naar de skulle være udførlige, om Ting, hvorom der ikke foreligger Spor af Anthydning hverken i Betænkningen eller i noget Forslag. (Berg: Det var Henstillinger, jeg gjorde!) Ja, jeg er altid saa høflig, at jeg imødekommer Henstillinger, men det er ikke saa let en Sag at udtale sig om alt saadant. At have alt i Hovedet, er umuligt, og at man skal have alt i Kommen, naar man ikke er varslat, kan heller ikke forlanges. Det er derfor noget vanskeligt for mig at gaa ind paa hans mere almindelige Bemærkninger, men jeg skal dog sige noget om det af ham frembragne Punkt om Udlændinges Ret til Forsørgelse. § 23 siger, at Udlændingene vinde Forsørgelsesret her i Landet, naar de erholde Indfødsret, og § 41 siger, at en udenlandsk Mandsperson, som ikke har vundet Forsørgelsesret i en dansk Kommune, kan ikke indgaa Ægteskab her i Landet o. s. v. Med Hensyn dertil skal jeg sige, at Bestemmelsen om Indfødsret for Manden stemmer ganske godt med, hvad man andet Steds forlanger. Den anden Regel, at han, inden han gifter sig, skal fra sit Hjemland have tilvejebragt Bevis for, at han og Familie ville blive modtagne der i Trængstilsælde, tror jeg i alt væsentligt er europæisk Ret. Det gøres i alt Fald gældende alle andre Steder. Paragraffen tager tillige et Forbehold om, at der kan gøres Undtagelser, og at, hvor der kan opnaas Reciprocitet i andre Lande, kan man gaa til en anden Regel. Det forekommer mig altsaa, at her er givet, hvad man i alt væsentligt kan forlange. Dernæst sagde det ærede Medlem: Men en dansk Kvinde kan efter disse Bestemmelser blive sendt bort til Udlandet med sine Børn. Ja, det kan ske, for saa vidt hun følger Manden. Det er nemlig den konstante Regel, som overalt er gennemført, at det er Ægtemanden, der angiver Familiens Domicil, og skal han hjemsendes, kan Familien altsaa komme til at følge ham. Er det en Enke, tvivler jeg paa, at det lader sig gøre, thi saa komme Indfødsretsbestemmelserne imellem, og saa længe de op-

retholdes og forstaaes som nu, tror jeg ikke, det lader sig gøre. Guldstændig sikkert tør jeg ikke sige det, men i alt Fald er der sluttet Overenskomster i saa Henseende med flere Lande. Med Sverige veed det ærede Medlem, at der er Overenskomst. Overfor Hertugdømmerne have vi endnu særlige Regler fra tidligere Tid, og med det tytte Rige, i alt Fald med Preussen, have vi ogsaa særlige Overenskomster. Om de ganske særlig gaa ud paa det Forhold, som det ærede Medlem nævnte, tør jeg ikke sige i dette Øjeblik, men jeg tror, at hvis man vil beskæftige sig mere med disse Bestemmelser, og hvis Rigsdagen som hidtil fastholder Indfødsret som Vilkaar for Fattigforsørgelse, ville de foreliggende Bestemmelser vise sig hensigtsmæssige og retfærdige. Men det kommer an paa, hvorledes man vælger sit Hovedstandpunkt. Hjemsendelsesbestemmelserne særlig for Forbrydere skal jeg ikke komme ind paa, thi det vedrører særlig Justitsministeriet. — Naar det ærede Medlem endelig sagde, at der intet Skel er imellem Amtsfattigkassen og Amtsfonden, tror jeg ikke, at det er ganske rigtigt. Jeg erkender, at Amtsfonden er en Slags Reserve for Amtsfattigkassen. Hvad man ikke kan udrede af Amtsfattigkassen, maa udredes af Amtsfonden, det er jeg enig med det ærede Medlem, men jeg tror, at Amtsrådet overfor Bestyrelsen af Amtsfattigkassen staar noget friere end overfor Bestyrelsen af Amtsfondens Midler. Jeg indrømmer, at Forstellen ikke er meget betydelig, men den kan dog saa Betydning.

Beth: For ikke at opholde det ærede Tings Tid ret længe skal jeg kun tillade mig nogle faa Bemærkninger. Den ærede Minister gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til de af mig stillede Ændringsforslag under Nr. 1 til § 9, og jeg tror, at den ærede Minister havde nogen Ret i de Bemærkninger, han fremkom med. Det ligger i, at jeg har været for besteden; det ligger nu en Gang for min Natur at være besteden. Overfor den ganske overordentlige Mændighed, som Lovforslagets § 9 giver Overøvrigheden, mente jeg, at Folk burde i det mindste have Lov til at klage til Domstolene over Misbrug, men det er ganske rigtigt, hvad den ærede Minister siger, at det bør være anderledes. Det bør være saaledes, at den, der ikke erkender sin Forsørgelsespligt, maa sagsøges, saaledes at Forsørgelsespligten, altsaa ikke Størelsen af Bidraget, afgøres af Domstolene. Naar først Forsørgelsespligten er anerkendt ved Domstolene, saaledes at den paagældendes